

Tilfælde indtræder, at der skulle opføres Huse, kan det ofte være, at der ikke er mere Plads i Byerne, uden maaffee til eet eller to Huse. Jeg maa dernæst tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Instruxen fra Brandvæsenet indeholder den Bestemmelse, at der skal være 50 Alen imellem Husene; altsaa kan man snart faae udfyldt Pladsen i Byerne. Naar der nu i saadanne Byer, hvor der ere mange Gaarde og Huse, ikke er Plads til flere Huse i Byen, og man derfor skulde bygge Huse til slige huusvilde Personer tæt ved Byen, vil man see, at det let bliver Uret mod en hvilken som helst Mand, at der bygges paa hans Mark tæt ved Byen; thi hver Mand har kun en lille Deel af sin Jord tæt ved Byen, og det bliver derfor Uret, at bygge paa hans Mark nær ved Byen. Det er da bedre baade for denne Mand og for den Anden, der skal have Huus, at der bygges ude paa Marken eller hvor Huset kan ansees at ligge beqvemt for dem begge. Huusmanden kunde da maaffee ogsaa faae indrommet en Haveplads, som der er talt saameget om, naturligtvis med Jordeterens Billie. Der ere ogsaa flere Leiligheder til Erhverv, og det er ikke sagt, at fordi han kommer til at boe fjernt fra den Plads, hvor han ønskede at boe, eller fra Byen, at det derfor vil hindre ham i at søge Erhverv. Det er ikke sagt, at de søge deres Erhverv i Byen; men de søge i Almindelighed Byen at boe i, for at deres Familier paa en Maade nemmere kunne komme til at faae Understøttelse, naar de trænge, og jeg har ogsaa anseet det ligesaa vel billigt, naar de trænge paa den Maade, at man da understøtter dem, som naar de trænge til Huusly. Derfor kan jeg slet ikke indsee, at der kan see Uretfærdighed imod saadanne Personer ved at anvise dem en Plads, naar de ikke kunne faae den i Byen, paa et Sted paa Marken, og de kunne maaffee ved den Leilighed komme nærmere til en anden By, paa hvis Grund de maaffee hellere ønskede at faae Huus, eller hvor de maaffee bedre kunne søge og faae Arbejde.

Schroll: Den ærede næstsidste Taler har allerede for den største Deel udtalt, hvad jeg vilde have anført med Hensyn til det Endringsforslag, der er stillet til § 3. Jeg vil

blot tilføie, at det vel maa antages, at det maa beroe paa Communalbestyrelserne og Sogneforstanderskaberne, Beboernes Repræsentanter, om de ville have, at der skal være Jord til en Have og Gaardsplads, eller ei, og at man altsaa paa de Egne, hvor ingen Have haves, heller ikke vil fordre det, medens Communalbestyrelsen, hvor dette er ganske almindeligt, selv kunde afgjøre det, om de attraae det.

Solberg: Det være mig blot tilladt at oplæse Noget af en Amtmands Betænkning, for at documentere, at det er ikke saa ganske grebet ud af Luften, hvad jeg nylig har sagt. Han siger nemlig deri: „Jeg erkjender det Rigtige i Principet, at det overdrages Communerne, saavidt muligt at ordne deres egne Anliggender; men i det foreliggende Tilfælde synes et nærmere Tilsyn gavnligt. Det kunde nemlig hændte, hvad tidligere har fundet Sted, at Forstanderskaber ved Valg af Byggepladse for Fattighuse eensidigt have taget Hensyn til Priisbilligheden og Sognebeboernes Ønske, uden at paasee de Fattiges Læve. Man seer saaledes ikke sjeldent Fattighuse opførte paa Heder og Udlodder, fjernt fra Byer og Steder, hvor de Fattige savne al Hjælp og ethvert Tilsyn, ja i et mig bekendt Tilfælde skal en Beboer af et Fattighuus paa Heden efter al Sandsynlighed have heiliggjort død i Huset i længere Tid, uden at Noget derom var vidende. Saadanne og lignende Tildragelser vilde sandsynligen undgaaes, naar Amtsrådet i alle Tilfælde blev indrommet Medvirkningen ved Valget af Byggepladse.“

S. Petersen: Jeg meente ikke Fattighuse, men jeg meente de Huse, som der er Tale om skulle opføres til de Personer, som selv kunne ernære sig.

Thalbiger: Idet jeg ganske skal henholde mig til, hvad den 6te Landssthingsmand for 6te Kreds (Solberg) har yttret om, at de Bestemmelser, der vare tagne i de første her foreliggende Paragrapher, ikke strede mod Grundloven, er det blot nogle faa Bemærkninger, jeg i denne Anledning skal tillade mig, navnlig med Hensyn til hvad der er yttret ved Sagens første Behandling, og saavidt jeg erindrer, især af den ærede Indenrigsminister. Han meente nemlig, at det strider imod Grundlo-